

kommissionen, har Ret til at paaanke“, d. v. s., at kun den, der har mødt ved Landvæsenskommissionen og er bleven ført til Protokols der som mædende og maaske ogsaa har gjort Indsigelse, har Ret til at paaanke. Enhver, der er udebleven ifølge den offentlige Stævning, kan ikke paaanke. Et saadant System kan man ikke indføre samtidig med, at man reducerer det hele til offentlig Indkaldelse. Naar en Mand, som er særlig indstævnet, ikke giver Møde, kan man maaske afskære ham fra Appel, men ikke naar man laver det hele som offentlig Indkaldelse. For saa vidt man nu vil sige, at Sagen efter § 6 kan rettes efter 1 Aars Forløb, hvis der skulde ske nogen Fejl eller Uretfærdighed ved den første Afgørelse, vil jeg spørge: Hvad er det da, der staar i § 6, andet Stykke? Der staar: „Efter Udløbet af 1 Aar“ — det er fra Bekendtgørelsens Udstedelse — „kan enhver, der anser sig for forurettet, indgive Begæring til Amtmanden“. Ja, han kan vel til enhver Tid indgive en Begæring; men om Amtmanden læser den eller bevilger den, er et andet Spørgsmaal. Er det maaske Meningen med denne Bestemmelse, at jeg af Amtmanden kan forlange en Landvæsenskommission? Hvis det er Meningen, maa den i hvert Fald udtrykkes noget anderledes; og jeg antager, det er Meningen; thi i Motiverne er det Meningen. Men saa skulde man ogsaa helst bruge de samme Ord i Lovforslaget som i Motiverne.

Saa skal jeg gøre opmærksom paa en anden Ting, der ogsaa har slaaet mig som utilfredsstillende. I § 12 staar der ganske vist, at de Forbud, der ere blevne nedlagte i Henhold til den bestaaende Lovgivning, skulde blive staaende ved Magt, indtil Bekendtgørelserne ifølge § 4 udkomme, det vil sige, indtil Kystinspektøren kommer med sit ny Forslag, naar denne Lov nu skal træde i Kraft tre Maaneder efter dens Kundgørelse, og Kystinspektøren skal undersøge alle Landets Kyster, og der saa skal udstedes Indvarsling ved Bekendtgørelser, og der skal nedsættes Landvæsenskommissioner, hvor mange Aar vil der saa gaa til det? I hvert Fald 1 Aar, det er det allermindste. I hele dette Aar kan ingen Ejer faa nedlagt Forbud efter den gamle Lov, og der vil altsaa komme en Periode, hvor man hverken kan faa Hjælp efter den ny eller efter den gamle Lov, og det synes jeg ikke er ganske rigtigt. Siden jeg omtaler § 12, er der her et Ord, som ikke er meget klart, og som man i hvert Fald maa bryde sin Hjerne meget

med, hvilket man dog ikke skulde behøve at gøre, især i en Lov, der skrives for Stenfiskere og Landmænd. Det er Ordet „henholdsvis“. Hvad mener man med: „Overtrædelser af disse Forbud forfølges henholdsvis som offentlige og private Politisager“?

Altsaa, for at fatte mig i Korthed, er min Opfattelse af Loven den, at den er fortræffelig i sine Principper; men at det processuelle eller formelle Maskineri ikke er rigtig heldigt. Og navnlig er Loven, skønt det er en Sag, der vedrører Kysterne og Havet, bleven noget for agrarisk, om jeg saa maa sige. Hvis man kan faa Maskineriet simplere, hvis man kunde indrette det saaledes, at Kystinspektøren udsteder sin Bekendtgørelse, og de paagældende faa en vis Tid til at paaanke den til Landbrugsministeriet, som saa, efter at have hørt de sagkyndige, kan afgøre Spørgsmaalet endeligt, vilde jeg føle mig meget mere tilfredsstillet; og det vilde blive baade billigere og simplere. Jeg tror ikke, at den Ide at falde tilbage paa Loven af 1858 med dens Landvæsens- og Overlandvæsenskommissioner i og for sig er rigtig.

Landbrugsministeren (Fris): Jeg vil gerne takke for den gode Modtagelse, Lovforslaget har faaet af de ærede Talere, som have haft Ordet. Ved at stille Forslag til Landbrugsministeren om muligt allerede i indeværende Samling at fremkomme med et Lovforslag om Kystfredning, har det Landbrugsudvalg, der har behandlet denne Sag i den tidligere Session, ved sin Betænkning, ligesom ogsaa det høje Ting i det hele taget ved at tiltræde Dagsordenen, anvist Ministeriet det Spor, i hvilket det høje Ting ønskede, at Loven skulde komme til at træde, naar den igen kom frem her i Tinget. Jeg tror ogsaa at turde sige, at Ministeriet har fulgt og udpenslet dette Spor, og jeg har derfor ogsaa ganske vist ventet, at Forslaget i det hele og store i dette Ting vilde finde en god Modtagelse, og jeg har haabet, at det maatte kunne fremtræde i en saadan Form, at det ikke alene maatte kunne vinde dette Tings Bifald, men ogsaa maatte kunne finde Naade for det høje Ting nedenunder. Hvorvidt det vil ske, faar jo Tiden vise.

At Sagen er gaaet over til at blive en offentlig Sag, at det altsaa ikke mere er den enkelte Lodsejer, som skal forlange sin Kyst fredet, men derimod det offentlige, at det altsaa egentlig er Offentlighedens Indgriben, der er den egentlige